

ת"ד 3322/02/14 - מדינת ישראל נגד טל אהרון

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 3322-02-14 מדינת ישראל נ' אהרון
בפני כב' השופטת שרית קריספין-אברהם

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

טל אהרון

הנאשם ע"י ב"כ עו"ד רוזנבלט

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו גרם תאונת דרכים וחבלה של ממש בגין אי ציות לתמרור 302 ונהיגה בקלות ראש, עבירה על תקנה 64(ד) לתקנות התעבורה, בקשר עם סעיפים 62(2) ו-38(3) לפקודת התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 22.7.13, נהג הנאשם ברכב בתל אביב, ברחוב החשמונאים, מכיוון מזרח לכיוון מערב ובהגיעו לצומת עם רחוב אחד העם, לא ציית לתמרורי 302, המוצבים בכיוון נסיעתו, המשיך בנסיעה לתוך הצומת, חסם דרכו של רוכב אופנוע מעורב, שנסע אותה עת ברחוב אחד העם, מכיוון דרום לכיוון צפון ומשמאל לימין לכיוון נסיעת הנאשם וגרם לו לבלום וליפול לכביש.

כתוצאה מהתאונה נחבל בגופו הרוכב המעורב חבלה של ממש - שבר בכף רגל שמאל.

הנאשם כפר באישומים המיוחסים לו.

פרשת התביעה

מטעם המאשימה, העידו העדים הבאים:

עד תביעה מספר 1 - רס"ר יוסי ירקוני, בוחן תאונות דרכים, מטעמו הוגשו המסמכים הבאים: **ת/1** דו"ח בוחן, **ת/2** - תרשים, **ת/3** - סקיצה, **ת/4** - לוחות תצלומים, **ת/5** - מזכר, **ת/6** - דו"ח פעולה

עד תביעה מספר 2 - רפ"ק רותם וסקר, רוכב האופנוע המעורב

כמו כן הוגשו בהסכמה המסמכים הבאים: **ת/7** - דו"ח פעולה, **ת/8** - הודעת נאשם, **ת/9** - תעודות רפואיות.

עמוד 1

להלן גרסת המאשימה, כעולה מכתב האישום, עדותם של עדי התביעה והראיות שהוגשו:

הנאשם נהג ברכב כמפורט לעיל.

עד תביעה מס' 1, קבע כי שדה הראיה לשמאל, כאשר רכב הנאשם בקו העצירה הנו כ- 10 מטרים ובהמשך, כאשר רכב הנאשם בקו הצומת הנו 25 מטרים וכאשר הרכב עומד כך שעין הנהג הנה בקו כלי הרכב החונים, שדה הראיה לשמאל הוא 150 מטרים לפחות.

העד נחקר והשיב כי בשל מגבלת שדה הראיה, אין די בעצירת הרכב בקו העצירה ויש צורך ל"גלוש" לתוך הצומת, על מנת לשפר את שדה הראיה.

העד נחקר והשיב כי אף שלא נמצאו נזקים המעידים על מגע בין כלי הרכב, הרי שמצא שיש קשר סיבתי בין אופן כניסת הנאשם לצומת וקרות התאונה.

העד נחקר והשיב כי הנאשם יכול היה למנוע את התאונה, לו היה עוצר את רכבו כאשר עינו בקו כלי הרכב החונים, יכול היה להבחין ברוכב המתקרב ולבלום רכבו.

העד נחקר והשיב כי הרוכב המעורב לא יכול היה למנוע את התאונה, שכן רכב הנאשם חסם את מלוא נתיב נסיעתו.

עד תביעה מספר 2, העיד כי נסע במקום, במהירות של 50 קמ"ש לערך ובהגיעו לצומת שבנדון, פרץ רכב הנאשם לצומת, חסם דרכו וגרם לו לנסות ולבלום בלימת חירום וליפול מרכבו, כאשר כתוצאה מהתאונה, נחבל חבלה של ממש - שבר בקרסול.

העד נחקר והשיב כי אכן היה לו שדה ראייה פתוח לפניו, אך לא לכיוון ממנו הגיע הנאשם לצומת.

מ-7/7, שהוגש, כאמור, בהסכמה, עולה כי הנאשם מסר לשוטר שהגיע למקום התאונה כי עצר בתמרור עצור, אך לא הבחין בתנועה המגיעה ברחוב אחד העם, גלש לצומת ופגע ברוכב המעורב.

מ-8/8, שהוגשה, כאמור, בהסכמה, עולה כי הנאשם, לאחר שעצר, לדבריו בקו העצירה, המשיך בגלישה לתוך הצומת, עד לנקודה בה היה לו שדה ראייה לשמאל, ראה כי אין כלי רכב, אך לא הבחין ברוכב המעורב, עד שה היה סמוך אליו והחליק עם האופנוע.

הנאשם נשאל כיצד לא הבחין באופנוע המתקרב והשיב: "**פשוט פיספסתי אותו, אין לי הסבר, אני מניח שאם הייתי מסתכל יותר טוב הייתי רואה אותו. הסתכלתי בצורה לא מספיק שלמה**" - שורות 36-38.

בהמשך, נשאל הנאשם היכן עצר רכבו והשיב כי עצר בקו העצירה, שוב בקו הצומת ולאחר מכן, המשיך בגלישה רצופה עד התאונה - שורה 41.

בהמשך, אמר הנאשם כי הוא אשם בתאונה - שורה 59.

פרשת ההגנה

מטעם ההגנה, הוגשו תמונות שצילם הנאשם וסומנו 1/נ - 7/נ והעיד הנאשם בלבד.

על פי עדותו, בהגיעו לצומת שבנדון, עצר בקו העצירה ולאחר שהבחין כי קיימת מגבלת שדה ראייה בשל כלי רכב חונים, החל לגלוש בזהירות מירבית (בטעות נרשם - מהירות מירבית) ורק בהגיעו כמעט לאמצע הצומת, נפתח שדה הראייה, הוא הביט ימינה ושמאלה, לא הבחין בכלי רכב המשיך והגיעו לאמצע הצומת, הבחין ברוכב מגיע משמאלו, בלם ונעצר בסוף הצומת.

לטענת הנאשם, המעורב אמר לו כי הבחין בו עוצר בקו העצירה ולכן, היה על המעורב להאט נסיעתו, שכן הנאשם לא יכול היה למנוע את התאונה, בנסיבות המקרה.

הנאשם נחקר והשיב כי הוא חוזר בו מגרסתו במשטרה, לפיה הוא אחראי לתאונה וטען כי ההודעה נגבתה ממנו תחת לחץ.

הנאשם נחקר והשיב כי ייתכן ובשנייה שהרוכב המעורב הגיע, הוא הביט לצד ימין ולכן, לא הבחין בו.

הנאשם נשאל על ידי בית המשפט מדוע הביט ימינה, אם התנועה ברחוב אחד העם היא חד סטרית והוא המשיך בנסיעה ישר והשיב כי הוא תמיד מסתכל לשני הכיוונים, שמא יגיע הולך רגל או משהו אחר.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי ראיות הצדדים, שמעתי העדויות והסיכומים, אני קובעת כי המאשימה הוכיחה, מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם אחראי לגרם תאונת הדרכים שבנדון.

טענה בדבר מגבלת שדה ראייה בצומת, אינה יכולה להוות פטור מאחריות, שכן הנהג נדרש לנקוט במשנה זהירות, טרם כניסתו לצומת.

לא שוכנעתי כי הנאשם נקט בכל אמצעי הזהירות הנדרשים טרם כניסתו לצומת, שכן, עדותו של ע"ת 1, לפיה, אם היה הנאשם עוצר רכבו כאשר עינו בקו כלי הרכב החונים, היה לו שדה ראייה לשמאל, ל-15 מטרים לפחות, לא נסתרה על ידי ההגנה וכעולה מעדות הנאשם עצמו, הוא לא עצר רכבו בנקודה זו, אלא עצר אותו בקו הצומת ומשם, התקדם בנסיעה לתוך הצומת.

הנאשם מסר במשטרה וגם העיד בבית המשפט, כי הביט לשמאל, אך לא הבחין ברוכב המתקרב.

טענת הנאשם בבית המשפט, לפיה הודעתו במשטרה נגבתה תחת לחץ, הנה טענה סתמית, חסרת כל ביסוס עובדתי ולראייה, לא טען ב"כ הנאשם, כי הוא מבקש לקיים הליך של "משפט זוטא" לגבי ההודעה, אלאל הסכים להגשתה, ללא חקירה נגדית של גובה ההודעה.

הנאשם, בחקירתו במשטרה, נטל אחריות לגרם תאונת הדרכים, לא פעם אחת, כי אם פעמיים, כפי שפורט לעיל ונוכח העובדות שהובאו בפני, יש להצר על כך שבחר לחזור בו מנטילת האחריות, כאמור.

טענות ב"כ הנאשם לפיהן, האחריות רובצת לפתחו של הרוכב המעורב, חסרות בסיסי משפטי ועובדתי.

זכות הקדימה בצומת הייתה של הרוכב, בהעדר כל תמרור המורה אחרת בכיוון נסיעתו ואילו הנאשם, הוא שחב היה באותה זכות קדימה, חובה בה לא עמד, אף אם אקבל גרסתו לפיה עצר בקו העצירה.

שדה הראיה הפתוח לפניו, בכיוון נסיעת המעורב, אין בו כדי להעיד דבר וחצי דבר לגבי שדה הראיה שלו לכיוון ממנו הגיע המעורב, שכפי שניסה ע"ת 1 להסביר לב"כ הנאשם.

בנסיבות בהן חסם רכב הנאשם את מלוא נתיב הנסיעה של המעורב, לא היה בידיו של האחרון לעשות דבר, על מנת למנוע את התאונה וכל טענה כי יכול היה לחמוק לכיוון זה או אחר, הנה טענה מקוממת.

באשר למהירות נסיעת המעורב, הרי שעל פי עדותו, נהג במהירות של כ-50 קמ"ש, המהירות המותרת בדרך עירונית. לו היה הנאשם עוצר רכבו ומביט לשמאל, מנקודה בה שדה הראיה שלו פתוח, כפי שקבע ע"ת 1, יש להניח כי היה מבחין במעורב ונמנע מלהתקדם בנסיעה לתוך הצומת.

תמרור 302 מגלם בחובו שתי חובות - הראשונה, עצירת הרכב והשנייה, מתן זכות קדימה.

אף אם אקבל גרסת הנאשם, כאמור לעיל, לפיה עצר רכבו כנדרש, הרי שלא יצא בכך ידי חובתו, שכן לא נתן זכות קדימה ומשלא עשה כן, האחריות לקרות תאונת הדרכים רובצת, במלואה, לפתחו.

לאור כל האמור לעיל, הנני קובעת כי המאשימה עמדה בנטל הנדרש ממנה במשפט פלילי, הוכיחה אשמת הנאשם מעבר לכל לספק סביר, ולכן אני מרשיעה את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, י"ג אלול תשע"ד, 08 ספטמבר 2014, במעמד הצדדים